

Сломням си аз всичките мъчителни моменти на тоя злополучен ден. Но нима има особена нужда да ги преживявам и сега? . . .

Унесен в невесели мисли аз гледах разсеяно на двора, към портата. Сякаш некакво щастие, което никога не съм имал и нема да имам, очаквах аз да дойде от тая порта. Дали невидими и тайни сили карат човека да предчувствува нещо? . . . Бавно и на едри парцали снегът стелеше помръзналата земя. Аз бех сам като винаги. В душата ми беше също тъй пусто като днес. Децата ми още не беха се вжрнали от училище. Все същата тишина, която винаги ме гнети, царуваше и тоя път в къщи. Само в кухнята понекога се чуваха тежките стъпки на слугинята и пак всичко затихваше.

И току се показа на портата ниската и твърде тънка фигура на раздавача. „Пооща!“ извика той на пеещ и тънък глас по начин щото от последния слог едвам се чу само буквата „щ“. Като никога, вместо да повикам слугинята, аз сам излезох тоя път да получа пощата. . . . Вежливо и покорно раздавача отложи шапка и ми предаде няколко писма. Между тях най вече привлече вниманието ми едно с разтегнат женски и неособено красив почерк. Предчувствието ми за нещо лошо изведнаж сякаш порастна. И аз неспокойно и с разтреперани ръце разкъсах плика. . . . Писмото беше от нея!

Ето какво тя пишеше:

„Благодаря ви, господин Петранов, задето се погрижихте за мене. Аз винаги съм ви считала за мой баща и покровител. Затова съм ви прощавала и всичките слабости към мене . . . За сега, съобщавам ви, че аз напуснах работата в банката и ще се венчавам. Господинът, който ме измами порано, се съгласи да живеем наедно и след шест месеца да бъде сватбата. Зная, че за такава постъпка вие ще ме осъдите, но какво да правя? . . . Ако не стане тъй аз съм изгубена. Хиляди пъти искам прошка, „Рада“

Тоя път тя вече съвсем дълбоко натика ножа в сърцето ми. Но тъй бавно влизаше този нож, сякаш ми се стори болката да нема край. Докато прочетох това писмо, навярно писано с големо внимание, аз изпитах свърхчовешка мъка. . . . „Наистина, ти си изгубена“ мина през ума ми най напред. И в душата ми за един миг заседна чувството на угорчение и срам. Че ме е считала за баща, — това не знаех. Но нима некога аз съм се съмнявал в такава истина? . . . В същност тъй ме заболя, когато тая истина ми я каза право в очите едно младо момиче. Всеки на мое место веднага би разбрал що значат тия думи.

Лека полека онова чувство на угорчение и срам у мене се замени с раздражение. Всичко преживено до тоя ден се